

[Holdgaard.]

Medlem Hr. C. O. Pedersen, at han netop har frygtet for, at Lægerne kunde lukrere ved den Bestemmelse, der nu var indført, og, som sagt, det er jo ikke Meningen.

De Betingelser, der stilles for at opnaa Invaliderende og Aldersrente, er jo, bortset fra den, jeg har nævnt, at man skal være Sygekassemedlem, i og for sig de samme som nu. Der kræves i Lovforslaget, at for overhovedet at opnaa Invaliderende skal man have mistet $\frac{2}{3}$ af sin Arbejdsevne. Dertil vil jeg gerne sige personlig, og jeg kan ogsaa sige det paa mit Partis Vegne, for vi har gjort det Synspunkt gældende saa ofte, at vi vilde have foretrukket, om man havde kunnet graduere Invaliditetsgraden noget mere, men jeg har det Indtryk, at naar den højtærede Minister ikke er gaaet til dette, er det, fordi han befrygter, at man derved vilde faa meget forøgede Udgifter, og det maa man selvfølgelig tage et vist Hensyn til. Fra mange Sider gøres det nu gældende, at man tror ikke særlig paa forøgede Udgifter ved at graduere dette noget stærkere.

Hvad angaar Betingelserne for at faa Aldersrente, er det jo rigtigt, som det er fremhævet — det ærede Medlem Hr. Christmas Møller opholdt sig meget ved det —, at man har fastholdt 65 Aars Alderen med den Overgangsbestemmelse, at Kommunerne i særlige Tilfælde kan yde Aldersrente ved 60 Aars Alderen, og der er ogsaa optaget Bestemmelserne om, at naar de $\frac{3}{4}$ af en Kommunalbestyrelse vedtager det, kan det gøres med Socialministerens Godkendelse. Der kan stilles det Spørgsmaal, om det er nødvendigt at have denne Bestemmelse om Socialministerens Godkendelse; naar man siger, at f. Eks. $\frac{3}{4}$ af Kommunalbestyrelsen skal have givet Tilslutning, er det jo muligt, at det ikke var nødvendigt at have en saadan Bestemmelse; det er et Spørgsmaal, der muligvis ogsaa kan forhandles om.

Naar jeg i Begyndelsen af min Tale talte om de praktiske Vanskeligheder ved at bringe mere System i denne Lovgivning, var en af de Vanskeligheder, jeg tænkte paa, Vanskeligheden ved at bringe Grundbeløbene for Aldersrente og Invaliderende i Overensstemmelse med hinanden, og denne Vanskelighed er i høj Grad fremkaldt ved den Maade, hvorpaa man ordnede Invalideforsikringen i 1921. Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor man den Gang ganske gik imod det Princip, som vi ellers har fulgt i al anden Lovgivning her i Landet, at tage

Hensyn til Leveomkostningerne i de forskellige Landsdele, og lod Invaliderenyderen faa lige meget, uanset om det var billigt eller dyrt at leve der, hvor han eller hun boede.

I denne Forbindelse vil jeg imidlertid udtale, ogsaa paa mit Partis Vegne, at vi er veltilfredse med, at man i Lovforslaget her har trukket Sætserne for de forskellige Kommunegrupper noget nærmere sammen. Det har altid været min Opfattelse, at der har været for stort et Spillerum, at man har faaet forholdsvis for meget herinde i København i Forhold til Landet, og jeg kan kun hilse det med Tilfredshed, at man nu har ændret dette. Nu er Forholdstallene, som det er blevet sagt af en tidligere Ordfører, omtrent som 100—80—60, men efter Forslaget bliver de som 100—85—70, og det betyder, at for København forhøjer man Grundbeløbene med ca. 4 pCt., for Købstæderne, den anden Kommunegruppe, med 12 pCt. og for Landkommunerne med 25 pCt. Det er efter min Mening et Fremskridt.

Man har nedsat Tillæget for at vente til 66, 67 eller 68 Aars Alderen, et Tillæg, som før var ca. 10 pCt. for hvert Aar, til 5 pCt. Det kan jeg kun hilse med Tilfredshed, for det er i Overensstemmelse med det Forslag, som jeg paa mit Partis Vegne fremsatte i 1927.

Med Hensyn til det Tillæg, som man har betegnet som et Hjælpeløshedstillæg, henholdsvis 180, 168 eller 156 Kr., efter som vedkommende bor i den ene eller den anden Kommunegruppe, har man i endnu højere Grad sammendraget Beløbene, og det synes jeg ogsaa er rigtigt. I det hele taget hilser vi med Tilfredshed dette Hjælpeløshedstillæg, som her er foreslaaet.

Angaaende det Spørgsmaal, hvem der skal bestemme, om Invaliderenyderne skal erholde disse Hjælpeløshedstillæg, siger Lovforslaget, at det er Invalideforsikringsraadet, der afgør dette. Der kan diskuteres om, hvorvidt det ikke vilde være lige saa hensigtsmæssigt at lade Kommunerne afgøre dette, idet Kommunalbestyrelserne maaske i større Udstrækning og bedre kan skønne over, hvorvidt saadanne Invalidere virkelig er hjælpeløse, end Invalideforsikringsraadet kan; jeg nævner det her, fordi det er et Spørgsmaal, som man efter min Mening kan tale om i Udvalget.

Dette Tillæg, som jeg her har nævnt, tilfalder jo Aldersrentenyderne som en Ret, naar de har naaet 80 Aars Alderen, og det synes jeg er meget fornuftigt; for man maa